

Az ember csak egy pont

Pont

pontok

kicsi pontok,

pontok araszolnak

kicsi pontok araszolgatnak.

Vannak, kik levegő után kapkodnak.

A jégmező néhol feltárja, mutatja mélységét:

hol szétnyílik, hol beszakad, hol meghasad, falakat épít

szűk falközei szirénként hívogatnak a mámoros mélybe, miközben

a bárányfelhőbe burkolódzó csúcsra vágysz, a nap éget, a jég hideget lehel,

a pórusaidból szinte szublimálnak az életedhez nélkülözhetetlen ásványok és sók

e végeláthatatlan, s vakító és az ismeretlen vastagságtól félelmetes
gleccservilág olyan,

mint a Természet Istene mérhetetlen ismerete. Isten, ha akarja, órák alatt
szürkévé varázsolja

a most napfényes tájat, láthatatlanná teszi a szemet vonzó csipkés sziklát,
ködbe borít mindent,

havat áraszt, szélvihart támaszt, járhatatlanná teszi az amúgy is nehezen járható
kásássá váló felszín.

Ha rajtad múlna, karod szárnyá nyúlna, és ha rajtad múlna, repülnél, szállnál a
csúcsra, miközben

egy vékony kötél az ember élete; meg is botolhat, le is zuhanhat, a küzdelmet fel
is adhatja,

ha meg a napi darálóból kiszáll, rá ki tudja mi vár, hiába, vékony kötélről függ élete
s léte.

Egyszerre olvad s hízik a jég, meghasadt sziklák olyanok, mint fényes építőkövek

tudod, hogy fejed felett milliónyi csillag, mit a Naptól nem látsz – ilyenek a

hozzád nőtt, cipelt bajaid, mégis elhagyod most a gondjaid, mert e

káprázatos kép a retinádba ég: hegyek ölelik egymást.

A hegyek téged is átölelnek. Míg szíved kalapál

tüdőd zihál, ismeretlen végtelenben

az emberre nagy csoda vár,

egy nagy csoda vár,

pompás

nagy